Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

5 päivänä syyskuuta 2019 *

Ennakkoratkaisupyyntö – EU-tavaramerkki – Asetus (EY) N:o 207/2009 – 97 artiklan 5 kohta – Tuomioistuinten toimivalta – Loukkauskanne – Sen jäsenvaltion tuomioistuinten toimivalta, jonka alueella ”loukkaustoimi on tapahtunut” – Internetsivustolla ja sosiaalisen median alustoilla julkaistavat mainokset ja myyntitarjoukset

Asiassa C-172/18,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Englannin ja Walesin ylioikeus (siviiliasioiden osasto), Yhdistynyt kuningaskunta) on esittänyt 12.2.2018 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 5.3.2018, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

AMS Neve Ltd.,

Barnett Waddingham Trustees ja

Mark Crabtree

vastaan

Heritage Audio SL ja

Pedro Rodríguez Arribas,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja E. Regan sekä tuomarit C. Lycourgos, E. Juhász, M. Ilešič (esittelevä tuomari) ja I. Jarukaitis,

julkisasiamies: M. Szpunar,

kirjaaja: hallintovirkamies L. Carrasco Marco,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 17.1.2019 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– AMS Neve Ltd, Barnett Waddingham Trustees ja Mark Crabtree, edustajinaan M. McGuirk ja E. Cronan, solicitors, ja J. Moss, barrister,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

– Heritage Audio SL ja Pedro Rodríguez Arribas, edustajinaan A. Stone ja R. Crozier, solicitors, ja J. Reid, barrister,

– Saksan hallitus, asiamiehinään aluksi T. Henze, M. Hellmann ja J. Techert, sittemmin M. Hellmann ja J. Techert,

– Euroopan komissio, asiamiehinään J. Samnadda, É. Gippini Fournier ja M. Wilderspin,

kuultuaan julkisasiamiehen 28.3.2019 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee [Euroopan unionin] tavaramerkistä 26.2.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 (EUVL 2009, L 78, s. 1) 97 artiklan 5 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty oikeusriidassa, jossa valittajina ovat AMS Neve Ltd, Barnett Waddingham Trustees (jäljempänä BW Trustees) ja Mark Crabtree ja vastapuolina Heritage Audio SL ja Pedro Rodríguez Arribas ja joka koskee loukkauskannetta, joka on nostettu sillä perusteella, että erityisesti EU-tavaramerkistä johtuvia oikeuksia on loukattu.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Asetusta N:o 207/2009, jolla kumottiin ja korvattiin yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1), on muutettu 16.12.2015 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2015/2424 (EUVL 2015, L 341, s. 21), joka tuli voimaan 23.3.2016. Se on sittemmin kumottu ja korvattu 1.10.2017 alkaen Euroopan unionin tavaramerkistä 14.6.2017 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2017/1001 (EUVL 2017, L 154, s. 1). Kun kuitenkin otetaan huomioon pääasiassa kyseessä olevan loukkauskanteen nostamispäivä, tämä ennakkoratkaisupyyntö käsitellään asetuksen N:o 207/2009 alkuperäisen version perusteella.

4 Asetuksen N:o 207/2009 johdanto-osan 17 perustelukappaleessa todettiin seuraavaa:

”Olisi ehkäistävä keskenään ristiriitaisten tuomioiden syntyminen riita-asioissa, joissa on samat osapuolet ja joissa perusteena ovat samat, [EU-]tavaramerkkiä ja rinnakkaisia kansallisia tavaramerkkejä koskevat kysymykset. – –”

5 Tämän asetuksen 9 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”1. Rekisteröidyn [EU-]tavaramerkin haltijalla on yksinoikeus tavaramerkkiin. Tavaramerkin haltijalla on oikeus kieltää muita ilman hänen suostumustaan käyttämästä elinkeinotoiminnassa:

a) merkkiä, joka on sama kuin [EU-]tavaramerkki, samoille tavaroille tai palveluille, joille tavaramerkki on rekisteröity;

b) merkkiä, joka sen vuoksi, että se on sama tai samankaltainen kuin [EU-]tavaramerkki, ja sen vuoksi, että merkki ja [EU-]tavaramerkki tarkoittavat samoja tai samankaltaisia tavaroita tai palveluja, aiheuttaa yleisön keskuudessa sekaannusvaaran; sekaannusvaara sisältää myös vaaran merkin ja tavaramerkin välisestä mielleyhtymästä;

– –

2. Edellä 1 kohdassa säädetyin edellytyksin voidaan kieltää erityisesti:

– –

b) tavaroiden tarjoaminen tai liikkeelle laskeminen – – merkkiä käyttäen – –;

– –

d) merkin käyttäminen – – mainonnassa.”

6 Asetuksen N:o 207/2009 94 artiklassa säädettiin seuraavaa:

”1. Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, [EU-]tavaramerkkiä koskeviin menettelyihin ja [EU-]tavaramerkkiä koskeviin hakemuksiin sekä [EU-]tavaramerkkien tai kansallisten tavaramerkkien perusteella käytäviin, samanaikaisia tai toisiaan seuraavia kanteita koskeviin menettelyihin sovelletaan [tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22.12.2000 annettua neuvoston] asetusta (EY) N:o 44/2001 [(EYVL 2001, L 12, s. 1)].

2. Jäljempänä 96 artiklassa tarkoitetuista kanteista ja vaatimuksista johtuvien menettelyjen osalta:

a) ei sovelleta asetuksen (EY) N:o 44/2001 2 artiklaa, 4 artiklaa, 5 artiklan 1, 3, 4 ja 5 kohtaa ja 31 artiklaa;

– –”

7 Tämän asetuksen 95 artiklan 1 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”Jäsenvaltiot nimeävät alueellaan mahdollisimman rajoitetun määrän kansallisia ensimmäisen ja toisen oikeusasteen tuomioistuimia, jäljempänä ’[EU-]tavaramerkkejä käsittelevät tuomioistuimet’, joiden tehtävänä on hoitaa niille tällä asetuksella osoitetut tehtävät.”

8 Mainitun asetuksen 96 artiklassa säädettiin seuraavaa:

”[EU-]tavaramerkkejä käsittelevillä tuomioistuimilla on yksinomainen toimivalta:

a) kaikissa loukkauskanteissa ja – jos kansallinen laki ne sallii – [EU-]tavaramerkin loukkauksen uhkaa koskevissa kanteissa;

– –”

9 Saman asetuksen 97 artiklassa säädettiin seuraavaa:

”1. Jollei tämän asetuksen säännöksistä sekä 94 artiklan nojalla sovellettavista asetuksen (EY) N:o 44/2001 säännöksistä muuta johdu, 96 artiklassa tarkoitetuista kanteista ja vaatimuksista johtuvat menettelyt käydään sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, jonka alueella vastaajalla on kotipaikka tai, jos tällä ei ole kotipaikkaa jossakin jäsenvaltiossa, sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, jossa tällä on liike.

– –

5. Edellä 96 artiklassa tarkoitetuista kanteista ja vaatimuksista johtuvat menettelyt, lukuun ottamatta vahvistuskanteita, jotka koskevat sitä, että [EU-]tavaramerkin loukkausta ei ole tapahtunut, voidaan myös käydä sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, jonka alueella loukkaustoimi on tapahtunut tai [uhkaa tapahtua]."

10 Asetuksen N:o 207/2009 98 artiklassa säädettiin seuraavaa:

"1. "[EU-]tavaramerkkejä käsittelevä tuomioistuin, jonka toimivalta perustuu 97 artiklan 1–4 kohtaan, on toimivaltainen tekemään ratkaisun:

a) jäsenvaltion alueella tapahtuneen loukkaustoimen tai uhanneen loukkaustoimen osalta;

– –

2. [EU-]tavaramerkkejä käsittelevä tuomioistuin, jonka toimivalta perustuu 97 artiklan 5 kohtaan, on toimivaltainen tekemään ratkaisun ainoastaan sen jäsenvaltion alueella tapahtuneen loukkaustoimen tai uhanneen loukkaustoimen osalta, jonka alueella kyseinen tuomioistuin sijaitsee."

11 Asetuksen N:o 207/2009 109 artiklan 1 kohdassa säädettiin seuraavaa:

"Jos loukkauskanteet samojen osapuolien välillä perustuvat samoihin seikkoihin ja niitä käsitellään eri jäsenvaltioiden tuomioistuimissa, toisessa [EU-]tavaramerkin perusteella ja toisessa kansallisen tavaramerkin perusteella:

a) tuomioistuimen, jossa asia on jälkimmäisenä otettu käsittelyyn, on viran puolesta luovuttava käsittelystä sen tuomioistuimen hyväksi, jonka käsittelyyn asia on ensin tuotu, jos kyseiset tavaramerkit ovat samoja ja koskevat samoja tavaroita tai palveluja. Tuomioistuin, jonka olisi luovuttava käsittelystä, voi keskeyttää asian käsittelyn, jos toisen tuomioistuimen toimivalta on valituksenalainen;

b) tuomioistuin, jossa asia on jälkimmäisenä otettu käsittelyyn, voi keskeyttää asian käsittelyn, jos kyseiset tavaramerkit ovat samoja ja koskevat samankaltaisia tavaroita tai palveluja sekä jos kyseiset tavaramerkit ovat samankaltaisia ja koskevat samoja tai samankaltaisia tavaroita tai palveluja."

12 Asetuksen N:o 207/2009 9, 94–98 ja 109 artiklan sanamuoto on keskeisiltä osin toistettu asetuksen 2017/1001 9, 122–126 ja 136 artiklassa. Asetuksen 2017/1001 125 artiklan 5 kohta vastaa asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohtaa ja asetuksen N:o 40/94 93 artiklan 5 kohtaa.

13 Asetus N:o 44/2001, johon asetuksen N:o 207/2009 94 ja 97 artiklassa viitataan, on korvattu tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 12.12.2012 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1215/2012 (EUVL 2012, L 351, s. 1). Viimeksi mainitun asetuksen 66 artiklan 1 kohdan mukaan sitä sovelletaan "ainoastaan sellaisiin oikeudenkäynteihin, jotka on pantu vireille, sellaisiin virallisiin asiakirjoihin, jotka on laadittu tai rekisteröity virallisina asiakirjoina, ja sellaisiin tuomioistuimessa tehtyihin sovintoihin, jotka on hyväksytty tai tehty 10 päivänä tammikuuta 2015 tai sen jälkeen".

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

14 AMS Neve on Yhdistyneeseen kuningaskuntaan sijoittautunut yhtiö, joka valmistaa ja myy audiolaitteita. BW Trustees, joka on niin ikään sijoittautunut Yhdistyneeseen kuningaskuntaan, on AMS Neven johtajien eläkejärjestelmän hallinnoija. Mark Crabtree on AMS Neven johtaja.

15 Heritage Audio on Espanjaan sijoittautunut yhtiö, joka myy audiolaitteita. Pedro Rodríguez Arribas asuu Espanjassa ja on Heritage Audion ainoa johtaja.

16 AMS Neve, BW Trustees ja Crabtree nostivat 15.10.2015 Heritage Audiota ja Rodríguez Arribasia vastaan Intellectual Property and Enterprise Courtissa (Yhdistyneen kuningaskunnan immateriaali- ja markkinaoikeustuomioistuin) sellaisen EU-tavaramerkin loukkaamista koskevan kanteen, jonka haltijoita ovat BW Trustees ja Crabtree ja joka on lisensoitu yksinoikeudella AMS Nevelle.

17 Lisäksi niiden kanne koskee kahden Yhdistyneessä kuningaskunnassa rekisteröidyn tavaramerkin, joiden haltijoita BW Trustees ja Crabtree myös ovat, loukkaamista.

18 EU-tavaramerkki, johon on vedottu, muodostuu luvusta 1073, ja se on rekisteröity sellaisia tavaroita varten, jotka kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan, 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkaan 9. Kyseiset tavarat vastaavat seuraavaa kuvausta: ”Tallennus-, miksaus- ja käsittelylaitteet äänistudioita varten”.

19 Pääasian vastapuolia moititaan siitä, että ne ovat tarjonneet Yhdistyneessä kuningaskunnassa kuluttajille myytäviksi AMS Neven tuotteiden jäljitelmiä käyttämällä merkkiä, joka on sama tai samankaltainen kuin kyseinen EU-tavaramerkki ja kyseessä olevat kansalliset tavaramerkit, tai viittaamalla tähän merkkiin ja että ne ovat mainostaneet näitä tuotteita.

20 Pääasian valittajat esittivät kanteensa tueksi asiakirjoja, joihin lukeutuivat muun muassa Heritage Audion verkkosivuston sekä sen Facebook-sivun ja Twitter-tilin sisältö, Heritage Audion Yhdistyneessä kuningaskunnassa asuvalle yksityishenkilölle lähettämä lasku sekä Heritage Audion ja erään Yhdistyneessä kuningaskunnassa sijaitsevan liikkeen mahdollisista audiolaitetoimituksista käymä sähköpostikirjeenvaihto.

21 Pääasian valittajat esittivät muun muassa Heritage Audion internetsivustolta peräisin olevia näyttökuvia myytäviksi tarjotuista audiolaitteista, joiden merkki on sama tai samankaltainen kuin kyseessä oleva EU-tavaramerkki. Valittajat korostivat sitä, että kyseisen sivuston sisältö oli kirjoitettu englanniksi ja että eräässä sen osiossa, jonka otsikko oli ”Where to buy” (Mistä laitteita voi ostaa), oli luettelo jakelijoista eri maissa, mukaan lukien Yhdistyneessä kuningaskunnassa. Lisäksi yleisten myyntiehtojen mukaan Heritage Audio otti vastaan tilauksia kaikista Euroopan unionin jäsenvaltioista.

22 Pääasian vastapuolet esittivät asiaa käsittelevän tuomioistuimen toimivallan puuttumista koskevan väitteen.

23 Vaikka ne eivät kiistäneet sitä, että Heritage Audion tuotteita on voitu ostaa Yhdistyneessä kuningaskunnassa muiden yhtiöiden välityksellä, ne väittivät, että ne eivät itse mainostaneet tai myyneet laitteita Yhdistyneessä kuningaskunnassa. Lisäksi ne väittivät, että niillä ei ollut valtuutettua jakelijaa Yhdistyneessä kuningaskunnassa. Lopuksi pääasian vastapuolet katsoivat, että Heritage Audion verkkosivuilla ja alustoilla, joihin pääasian valittajat viittasivat, julkaistu sisältö oli jo loukkauskanteessa tarkoitettuna ajankohtana vanhentunut, joten sitä ei voitu ottaa huomioon.

24 Intellectual Property and Enterprise Court katsoi 18.10.2016 antamassaan tuomiossa, että se ei ollut toimivaltainen tutkimaan tätä loukkauskannetta siltä osin kuin se koski kyseessä olevaa EU-tavaramerkkiä.

25 Se totesi, että pääasian valittajat olivat toimittaneet tietoja, jotka ovat omiaan osoittamaan, että Heritage Audion internetsivusto on suunnattu erityisesti Yhdistyneeseen kuningaskuntaan. Lisäksi se katsoi, että sen käsiteltävänä olevan oikeusriidan tosiseikkojen perusteella voitiin todeta, että Rodríguez Arribas on

yhteisvastuussa Heritage Audion toimista ja että Yhdistyneen kuningaskunnan tuomioistuimet ovat toimivaltaisia käsittelemään asian siltä osin kuin on kyse kansallisten immateriaalioikeuksien suojaamisesta.

26 Sitä vastoin Intellectual Property and Enterprise Court katsoi, että siltä osin kuin kyseinen oikeusriita koskee EU-tavaramerkin loukkausta, se kuuluu asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 1 kohdan mukaisesti sen jäsenvaltion tuomioistuinten, jonka alueella vastaajalla on kotipaikka, eli tässä tapauksessa Espanjan tuomioistuinten, toimivaltaan. Kyseinen tuomioistuin täsmensi, että Espanjan tuomioistuimet ovat toimivaltaisia myös tämän 97 artiklan 5 kohdan perusteella; kyseisen kohdan nojalla loukkauskanne voidaan nostaa myös sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, jonka alueella loukkaustoimi on tapahtunut.

27 Tästä viimeksi mainitusta seikasta Intellectual Property and Enterprise Court totesi, että alueellisesti toimivaltainen tuomioistuin tutkimaan kanteen, jonka tavaramerkin haltija on nostanut sellaista kolmatta vastaan, joka on käyttänyt tämän tavaramerkin kanssa samoja tai samankaltaisia merkkejä mainonnassa ja myyntitarjouksissa internetsivustolla tai sosiaalisen median alustoilla, on sen paikkakunnan tuomioistuin, jossa kolmas on tehnyt päätöksen näiden mainosten esittämisestä ja näiden tuotteiden tarjoamisesta myyntiin tällä sivustolla tai näillä alustoilla ja jossa kolmas on ryhtynyt toimiin tämän päätöksen täytäntöön panemiseksi.

28 Pääasian valittajat hakivat tähän tuomioon muutosta Court of Appealissa (England & Wales) (Civil Division) (Englannin ja Walesin ylioikeus (siviiliasioiden osasto), Yhdistynyt kuningaskunta).

29 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että asiaa ensimmäisenä asteena käsitellyt tuomioistuin, joka on maininnut tuomiossaan tietyt unionin tuomioistuimen antamat tuomiot, kuten 19.4.2012 annetun tuomion Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220) ja 5.6.2014 annetun tuomion Coty Germany (C-360/12, EU:C:2014:1318), on tulkinnut virheellisesti näitä tuomioita ja yleisesti unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä.

30 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mielestä tällainen tulkinta johtaa siihen, että asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu ”[jäsenvaltio], jonka alueella loukkaustoimi on tapahtunut”, on jäsenvaltio, jonka alueella pääasian vastapuoli hallinnoi internetsivustoaan ja sosiaalisen median tilejään. Tämän säännöksen sanamuodosta, tarkoituksesta ja asiayhteydestä käy ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan kuitenkin ilmi, että siinä tarkoitettu jäsenvaltio on se, jonka alueella kuluttajilla tai elinkeinoharjoittajilla, joille mainokset ja myyntitarjoukset on suunnattu, on kotipaikka.

31 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa lisäksi, että Bundesgerichtshof (ylin yleinen tuomioistuin, Saksa) on todennut 9.11.2017 antamassaan tuomiossa ”Parfummarken” (I ZR 164/16), että sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin sovellettavasta laista 11.7.2007 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 864/2007 (Rooma II) (EUVL 2007, L 199, s. 40) 8 artiklan 2 kohdassa olevasta ilmaisusta ”sen maan [laki], jossa oikeutta loukkaava teko tehtiin” 27.9.2017 annetussa tuomiossa Nintendo (C-24/16 ja C-25/16, EU:C:2017:724) esitettyä tulkintaa voidaan soveltaa asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohtaan. Ennakkoratkaisua pyytäneellä tuomioistuimella on kuitenkin epäilyksiä tämän saksalaisen tuomioistuimen tekemästä arvioinnista.

32 Näissä olosuhteissa Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja – täsmentäen päätöksessään, että kysymys koskee asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohdan tulkintaa – esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Tilanteessa, jossa yritys on sijoittautunut jäsenvaltioon A, jossa on sen kotipaikka, ja ryhtynyt kyseisen jäsenvaltion alueella mainostamaan ja tarjoamaan myytäväksi tavaroita internetsivustolla, joka on suunnattu elinkeinonharjoittajille ja kuluttajille jäsenvaltiossa B, ja käyttää tässä yhteydessä merkkiä, joka on sama kuin EU-tavaramerkki,

i) onko EU-tavaramerkkejä käsittelevä tuomioistuin jäsenvaltiossa B toimivaltainen tutkimaan kanteen, jossa on kyse EU-tavaramerkin loukkauksesta siten, että tavaroita mainostetaan ja tarjotaan myytäväksi kyseisen jäsenvaltion alueella?

ii) jos ei ole, mitkä muut perusteet tämän EU-tavaramerkkejä käsittelevän tuomioistuimen on otettava huomioon ratkaistessaan, onko se toimivaltainen tutkimaan tällaisen kanteen?

iii) mikäli kysymykseen ii annetussa vastauksessa edellytetään, että EU-tavaramerkkejä käsittelevä tuomioistuin selvittää, onko kyseinen yritys ryhtynyt aktiivisiin toimiin jäsenvaltiossa B, mitkä perusteet on otettava huomioon ratkaistaessa, onko yritys ryhtynyt tällaisiin toimiin?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

33 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy kysymyksellään, onko asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohtaa tulkittava siten, että EU-tavaramerkin haltija, joka katsoo oikeuksiaan loukatun, koska kolmas on ilman haltijan suostumusta käyttänyt merkkiä, joka on sama kuin tämä tavaramerkki, sähköisesti julkaistuissa mainoksissa ja myyntitarjouksissa sellaisia tavaroita varten, jotka ovat samoja tai samankaltaisia kuin ne tavarat, joita varten mainittu tavaramerkki on rekisteröity, voi nostaa loukkauskanteen tätä kolmatta vastaan EU-tavaramerkkejä käsittelevässä tuomioistuimessa siinä jäsenvaltiossa, jonka alueella ne kuluttajat ja elinkeinonharjoittajat, joille nämä mainokset tai myyntitarjoukset on suunnattu, ovat, riippumatta siitä, että kyseinen kolmas on tehnyt kyseistä sähköistä julkaisemista koskevat päätökset ja toimenpiteet jossain toisessa jäsenvaltiossa.

34 Aluksi on huomautettava, että riippumatta siitä, että asetusta N:o 44/2001 – ja 10.1.2015 alkaen asetusta N:o 1215/2012 – sovelletaan EU-tavaramerkkiä koskeviin kanteisiin, asetuksen N:o 44/2001 tiettyjen säännösten, kuten sen 2 artiklan, 4 artiklan ja 5 artiklan 3 alakohdan mukaisten sääntöjen, soveltaminen tällaista tavaramerkkiä koskeviin loukkauskanteisiin on suljettu pois asetuksen N:o 207/2009 94 artiklan 2 kohdassa. Tämän soveltamisalan ulkopuolelle jättämisen vuoksi asetuksen N:o 207/2009 95 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen EU-tavaramerkkejä käsittelevien tuomioistuinten toimivalta tutkia EU-tavaramerkkejä koskevat loukkauskanteet perustuu asetuksessa N:o 207/2009 suoraan säädettyihin sääntöihin, joilla on lex specialis -luonne suhteessa asetuksessa N:o 44/2001 säädettyihin sääntöihin (tuomio 5.6.2014, Coty Germany, C-360/12, EU:C:2014:1318, 26 ja 27 kohta ja tuomio 18.5.2017, Hummel Holding, C-617/15, EU:C:2017:390, 26 kohta).

35 Sitä vastoin kansallisista tavaramerkeistä on todettava, että jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 22.10.2008 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2008/95/EY (EUVL 2008, L 299, s. 25) ei säädetä erityisistä tuomioistuinten toimivaltaa koskevista säännöistä. Tämä pätee myös jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 16.12.2015 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin (EU) 2015/2436 (EUVL 2015, L 336, s. 1), jolla kumottiin ja korvattiin 15.1.2019 alkavin vaikutuksin direktiivi 2008/95.

36 Näin ollen pääasian valittajien 15.10.2015 nostaman kaltainen loukkauskanne kuuluu, siltä osin kuin se koskee kansallisia tavaramerkkejä, asetuksessa N:o 1215/2012 säädettyjen, tuomioistuinten toimivaltaa koskevien sääntöjen soveltamisalaan ja, siltä osin kuin se koskee EU-tavaramerkkiä, asetuksessa N:o 207/2009 säädettyjen, tuomioistuinten toimivaltaa koskevien sääntöjen soveltamisalaan.

37 Asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 1 kohdassa säädetään, että mikäli vastaajalla on kotipaikka jossakin jäsenvaltiossa, kantajan on nostettava kanne kyseisen jäsenvaltion tuomioistuimessa.

38 Tämän artiklan 5 kohdassa säädetään kuitenkin, että kantaja voi nostaa kanteen ”myös” sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, ”jonka alueella loukkaustoimi on tapahtunut tai [uhkaa tapahtua]”.

39 Saman asetuksen 98 artiklan 1 kohdassa täsmennetään, että EU-tavaramerkkejä käsittelevä tuomioistuin, jonka toimivalta perustuu mainitun asetuksen 97 artiklan 1 kohtaan, on toimivaltainen tekemään ratkaisun minkä tahansa jäsenvaltion alueella tapahtuneen loukkaustoimen tai uhanneen loukkaustoimen osalta, ja sen 2 kohdassa täsmennetään, että tuomioistuin, jonka toimivalta perustuu 97 artiklan 5 kohtaan, on toimivaltainen tekemään ratkaisun ainoastaan sen jäsenvaltion alueella tapahtuneen loukkaustoimen tai uhanneen loukkaustoimen osalta, jonka alueella kyseinen tuomioistuin sijaitsee.

40 Tästä erottelusta seuraa se, että kantaja määrittää asiaa käsittelevän tuomioistuimen alueellisen toimivallan laajuuden sen mukaan, päättääkö kantaja nostaa loukkauskanteen vastaajan kotipaikan EU-tavaramerkkejä käsittelevässä tuomioistuimessa vai sen valtion tuomioistuimessa, jossa loukkaustoimi on tapahtunut tai uhkaa tapahtua. On nimittäin niin, että kun loukkauskanne perustuu mainitun 97 artiklan 1 kohtaan, se koskee mahdollisesti loukkaustoimia, jotka on toteutettu koko unionin alueella, kun taas siinä tapauksessa, että kanne perustuu kyseisen artiklan 5 kohtaan, se rajoittuu loukkaustoimiin, jotka ovat tapahtuneet tai uhkaavat tapahtua yhden ainoan jäsenvaltion eli asiaa käsittelevän tuomioistuimen sijaintivaltion alueella.

41 Kantajalla olevaa jommankumman perusteen valitsemista koskevaa mahdollisuutta, joka seuraa asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohdassa käytetystä ”myös” -sanasta, ei voida ymmärtää niin, että kantaja voi samojen loukkaustoimien osalta yhdistää tämän artiklan 1 ja 5 kohtaan perustuvat kanteet, vaan siinä ilmaistaan vain, kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 31 kohdassa, että 5 kohdassa mainittu oikeuspaikka on vaihtoehtoinen muissa saman artiklan kohdissa mainittujen oikeuspaikkojen kanssa.

42 Säätäessään tällaisesta vaihtoehtoisesta tuomioistuimesta ja rajatessaan asetuksen N:o 207/2009 98 artiklan 2 kohdassa tämän tuomioistuimen alueellista toimivaltaa unionin lainsäätäjä on antanut EU-tavaramerkin haltijalle mahdollisuuden nostaa halutessaan kohdennettuja kanteita, joista kukin koskee yhdessä ainoassa jäsenvaltiossa tehtyjä loukkaustoimia. Kuten unionin tuomioistuin on jo aiemmin katsonut, silloin, kun loukkauskanteet on nostettu samojen osapuolten välillä ja ne koskevat saman merkin käyttämistä mutta eri alueita, kanteilla ei ole samaa kohdetta eikä niihin sovelleta samoja vireilläoloa (lis pendens) koskevia säännöksiä (ks. vastaavasti tuomio 19.10.2017, Merck, C-231/16, EU:C:2017:771, 42 kohta). Näin ollen tällaisissa olosuhteissa asiaa käsittelevät eri jäsenvaltioiden tuomioistuimet eivät voi antaa asetuksen N:o 207/2009 johdanto-osan 17 perustelukappaleessa tarkoitettuja keskenään ristiriitaisia tuomioita, kun kantajan nostamat kanteet koskevat eri valtioiden alueita.

43 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kysymykseen siitä, mikä on asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohdassa olevan ilmaisun ”jäsenvalti[o] – –, jonka alueella loukkaustoimi on tapahtunut”, ulottuvuus, on vastattava näiden seikkojen valossa.

44 Unionin tuomioistuin on todennut siltä pyydetyssä asetuksen N:o 40/94 93 artiklan 5 kohdan tulkinnassa, että näin ilmaistu tuomioistuinten toimivaltaa koskeva edellytys on sidoksissa väitettyyn loukkaukseen syyllistyneen henkilön aktiiviseen toimintaan (tuomio 5.6.2014, Coty Germany, C-360/12, EU:C:2014:1318, 34 kohta).

45 Unionin tuomioistuin on päätellyt tästä, että silloin, kun tavaramerkkiä loukkaava tavara myydään ja luovutetaan yhden jäsenvaltion alueella, minkä jälkeen ostaja myy sen edelleen toisen jäsenvaltion alueella, jolla alkuperäinen myyjä ei ole toiminut, tämän edellytyksen mukaan ei ole mahdollista vahvistaa tässä toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevan EU-tavaramerkkejä käsittelevän tuomioistuimen toimivaltaa tutkia loukkauskanne, joka on nostettu alkuperäistä myyjää vastaan. Tällainen tuomioistuimen toimivalta perustuisi tämän alkuperäisen myyjän tekemän loukkaustoimen vaikutukseen eikä alkuperäisen myyjän tekemään väitettyyn lainvastaiseen toimeen, mikä olisi vastoin sanamuotoa ”jäsenvalti[o] – –, jonka alueella loukkaustoimi on tapahtunut” (ks. vastaavasti tuomio 5.6.2014, Coty Germany, C-360/12, EU:C:2014:1318, 34, 37 ja 38 kohta).

46 Tämän oikeuskäytännön ja tämän tuomion 40–42 kohdassa mainittujen seikkojen mukaisesti on todettava, että EU-tavaramerkkejä käsittelevän tuomioistuimen, joka käsittelee asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohtaan perustuvaa loukkauskannetta, on tarkastaessaan, onko se toimivaltainen lausumaan loukkaustoimen tapahtumisesta sijaintipaikkansa jäsenvaltiossa, varmistettava, että toimet, joista vastaajaa moititaan, on tehty kyseisessä jäsenvaltiossa.

47 Kun toimet, joista vastaajaa moititaan, koostuvat merkeillä, jotka ovat samoja tai samankaltaisia kuin EU-tavaramerkki, varustettujen tavaroiden sähköisesti julkaistuista mainoksista ja myyntitarjouksista, jotka on toteutettu ilman tämän tavaramerkin haltijan suostumusta, on, kuten 12.7.2011 annetun tuomion L’Oréal ym. (C-324/09, EU:C:2011:474) 63 kohdasta käy ilmi, katsottava, että nämä toimet, jotka kuuluvat asetuksen N:o 207/2009 9 artiklan 2 kohdan b ja d alakohdan soveltamisalaan, on tehty alueella, jolla kuluttajat tai elinkeinonharjoittajat, joille nämä mainokset ja myyntitarjoukset on suunnattu, ovat, riippumatta siitä, onko vastaaja sijoittautunut toiseen valtioon, sijaitseeko vastaajan käyttämä sähköisen verkon palvelin toisessa valtiossa tai ovatko tuotteet, joita mainokset ja tarjoukset koskevat, toisessa valtiossa.

48 Kuten nimittäin mainitun tuomion samasta kohdasta käy ilmi, on vältettävä sitä, että kolmas, joka kohdentaa mainoksia ja myyntitarjouksia unionin kuluttajille käyttäen merkkiä, joka on sama tai samankaltainen kuin EU-tavaramerkki, sellaisia tavaroita varten, jotka ovat samoja tai samankaltaisia kuin tavarat, joita varten tämä tavaramerkki on rekisteröity, voi välttyä asetuksen N:o 207/2009 9 artiklan soveltamiselta ja näin vaarantaa sen tehokkaan vaikutuksen vedoten siihen, että nämä mainokset ja myyntitarjoukset on ladattu verkkoon unionin ulkopuolella.

49 Vastaavasti on vältettävä sitä, että kolmas, joka käyttää merkkiä, joka on sama tai samankaltainen kuin EU-tavaramerkki, ilman tämän EU-tavaramerkin haltijan suostumusta sellaisia tavaroita varten, jotka ovat samoja tai samankaltaisia kuin tavarat, joita varten tämä tavaramerkki on rekisteröity, voi vastustaa asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohdan soveltamista ja näin vaarantaa tämän säännöksen tehokkaan vaikutuksen vetoamalla siihen, millä alueella sen mainokset ja myyntitarjoukset on ladattu verkkoon, voidakseen sulkea pois kaikkien muiden tuomioistuinten kuin liikkeensä sijaintipaikan tuomioistuimen toimivallan.

50 Mikäli asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohdassa olevaa ilmaisua ”jäsenvalti[o] – –, jonka alueella loukkaustoimi on tapahtunut” olisi tulkittava siten, että siinä tarkoitetaan jäsenvaltiota, jonka alueella kyseisten liiketoimien tekijä hallinnoi internetsivustoaan ja on aloittanut mainosten ja myyntitarjousten julkaisemisen, unionin alueelle sijoittautuneille loukkaustoimien tekijöille, jotka toimivat sähköisesti ja joiden tarkoituksena on estää loukatun EU-tavaramerkin haltijaa käyttämästä vaihtoehtoista oikeuspaikkaa, olisi riittävää sovittaa yhteen alue, jolla verkkoon lataaminen tapahtuu, ja alue, jolle loukkaustoimien tekijät ovat sijoittautuneet. Näin mainittu 97 artiklan 5 kohta ei tilanteessa, jossa

mainokset ja tarjoukset on suunnattu muissa jäsenvaltioissa oleville kuluttajille, olisi millään lailla vaihtoehtoinen saman artiklan 1 kohdassa säädettyyn tuomioistuinten toimivaltaa koskevaan sääntöön nähden.

51 Ilmaisun ”jäsenvalti[o] – –, jonka alueella loukkaustoimi on tapahtunut” tulkinta, jonka mukaan siinä tarkoitettaisiin aluetta, jolla vastaaja on päättänyt aloittaa mainosten ja tarjousten julkaisemisen internetissä ja aloittanut tekniset toimet sitä varten, olisi epäasianmukainen sitäkin suuremmalla syyllä siksi, että kantajalle voi useissa tapauksissa olla suhteettoman vaikeaa tai jopa mahdotonta saada tieto tästä alueesta. On nimittäin niin, että toisin kuin tilanteissa, joissa oikeusriita on jo vireillä, tilanteessa, jossa EU-tavaramerkin haltija on ennen kanteen nostamista, on mahdotonta velvoittaa vastaajaa paljastamaan mainittua aluetta, koska asia ei tässä vaiheessa ole vielä tuomioistuimen käsiteltävänä.

52 Jotta voidaan säilyttää unionin lainsäätäjän säätämän vaihtoehtoisen oikeuspaikan tehokas vaikutus, sen oikeuskäytännön mukaisesti, jonka mukaan unionin oikeuden sellaisen säännöksen, jossa ei ole nimenomaista viittausta jäsenvaltioiden oikeuteen säännöksen merkityksen ja ulottuvuuden määrittämiseksi, sanamuotoa on tulkittava ottamalla huomioon säännöksen asiayhteys ja kyseisellä lainsäädännöllä, johon säännös kuuluu, tavoiteltu päämäärä (ks. mm. tuomio 3.9.2014, Deckmyn ja Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, 14 kohta ja tuomio 18.5.2017, Hummel Holding, C-617/15, EU:C:2017:390, 22 kohta), välttämätöntä tulkita ilmaisua ”jäsenvalti[o] – –, jonka alueella loukkaustoimi on tapahtunut” yhdenmukaisesti asetuksen N:o 207/2009 muiden loukkauksia koskevien säännösten kanssa.

53 Näihin säännöksiin kuuluu erityisesti tämän asetuksen 9 artikla, jossa säädetään loukkauksista, jotka EU-tavaramerkin haltija voi kieltää.

54 Niinpä ilmaisu ”loukkaustoimi” on ymmärrettävä siten, että se tarkoittaa tässä 9 artiklassa tarkoitettuja toimia, jotka kantaja kieltää vastaajalta, kuten nyt käsiteltävässä asiassa mainitun artiklan 2 kohdan b ja d alakohdassa tarkoitetut toimet, joita ovat mainosten ja myyntitarjousten tekeminen käyttäen merkkiä, joka on sama kuin EU-tavaramerkki, ja näiden toimien on katsottava ”tapahtuneen” sillä alueella, jolla ne ovat saaneet mainoksen tai myyntitarjouksen luonteen, eli alueella, jolla kaupallinen sisältö on tosiasiallisesti saatettu niiden kuluttajien ja elinkeinonharjoittajien saataville, joille se on suunnattu. Se, ovatko nämä mainokset ja tarjoukset johtaneet myöhemmin tavaroiden ostamiseen vastaajalta, on sitä vastoin merkityksetöntä.

55 Jollei ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toteuttamasta tarkastuksesta muuta johdu, unionin tuomioistuimen käytössä olevasta asiakirja-aineistosta ja esitetystä kysymyksestä käy ilmi, että pääasian valittajat tarkoittavat kyseisessä tuomioistuimessa nostamassaan loukkauskanteessa mainoksia ja myyntitarjouksia, jotka vastapuolet ovat julkaisseet internetsivustolla ja sosiaalisen median alustoilla, vain siltä osin kuin nämä mainokset ja myyntitarjoukset on suunnattu kuluttajille ja/tai elinkeinonharjoittajille Yhdistyneessä kuningaskunnassa.

56 Niinpä pääasiassa kyseessä olevan kaltaisissa olosuhteissa on niin, että mikäli pääasian valittajien esiintuomista internetsivuston ja alustojen sisällöistä käy ilmi, että niiden sisältämät mainokset ja myyntitarjoukset on suunnattu Yhdistyneessä kuningaskunnassa oleville kuluttajille tai elinkeinonharjoittajille ja ne ovat olleet esteettömästi näiden kuluttajien ja elinkeinonharjoittajien saatavilla, mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on tutkittava erityisesti niiden tältä internetsivustolta ja näiltä alustoilta löytyvien täsmennysten perusteella, jotka koskevat kyseessä olevien tuotteiden maantieteellistä toimitusaluetta (tuomio 12.7.2011, L’Oréal ym., C-324/09, EU:C:2011:474, 64 ja 65 kohta), näillä valittajilla on asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohtaan perustuva oikeus nostaa loukkauskanne Yhdistyneen kuningaskunnan tuomioistuimessa sen toteamiseksi, että EU-tavaramerkkiä on loukattu tässä jäsenvaltiossa.

57 Tätä tulkintaa tukee se seikka, että EU-tavaramerkkejä käsittelevillä sen jäsenvaltion tuomioistuimilla, jossa tällaisten mainosten ja myyntitarjousten kohteena olevat kuluttajat tai elinkeinonharjoittajat asuvat, on erityisen hyvät mahdollisuudet arvioida, onko väitetty loukkaus tapahtunut. Unionin tuomioistuin on jo 19.4.2012 antamansa tuomion Wintersteiger (C-523/10, EU:C:2012:220) 28 ja 29 kohdassa ottanut huomioon tämän läheisyyttä koskevan seikan tulkitessaan asetuksen N:o 44/2001 5 artiklan 3 alakohdassa olevaa ilmaisua ”[se paikkakunta], missä vahinko sattui” siten, että kansallisen tavaramerkin haltija voi nostaa loukkauskanteen sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, jossa kansallinen tavaramerkki on rekisteröity, koska näillä tuomioistuimilla on 23.3.2010 annetussa tuomiossa Google France ja Google (C-236/08–C-238/08, EU:C:2010:159) ja 12.7.2011 annetussa tuomiossa L’Oréal ym. (C-324/09, EU:C:2011:474) vahvistettuihin loukkauksia koskeviin arviointiperusteisiin nähden parhaat mahdollisuudet arvioida, onko tavaramerkkiä loukattu. Sen paikkakunnan tuomioistuimella, missä vahinko sattui, on erityisen hyvät mahdollisuudet ratkaista asia muun muassa riidan läheisyyden ja asian selvittämisen vaivattomuuden vuoksi (tuomio 17.10.2017, Bolagsupplysningen ja Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, 27 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

58 Koska asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohdalla on lex specialis -luonne EU-tavaramerkkien loukkauskanteissa, sitä on toki tulkittava itsenäisesti suhteessa siihen, miten unionin tuomioistuin on tulkinnut asetuksen N:o 44/2001 5 artiklan 3 alakohtaa kansallisia tavaramerkkejä koskevien loukkauskanteiden osalta (tuomio 5.6.2014, Coty Germany, C-360/12, EU:C:2014:1318, 31 kohta). Näissä säännöksissä olevia ilmaisuja ”jäsenvalti[o] – –, jonka alueella loukkaustoimi on tapahtunut” ja ”[se paikkakunta], missä vahinko sattui” on kuitenkin tulkittava johdonmukaisesti, jotta voidaan asetuksen N:o 207/2009 johdanto-osan 17 perustelukappaleessa esitetyn tavoitteen mukaisesti saada sellaiset vireilläolotilanteet, jotka johtuvat eri jäsenvaltioissa nostetuista kanteista, joiden osapuolet ovat samat ja jotka koskevat samaa aluetta ja joista toinen perustuu EU-tavaramerkkiin ja toinen rinnakkaisiin kansallisiin tavaramerkkeihin, mahdollisimman vähiin (ks. vastaavasti tuomio 19.10.2017, Merck, C-231/16, EU:C:2017:771, 30–32 kohta).

59 On nimittäin niin, että mikäli asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohdassa olevaa tuomioistuinten toimivaltaa koskevaa sääntöä olisi tulkittava siten, että tässä säännöksessä ei sallita – toisin kuin asetuksen N:o 44/2001 5 artiklan 3 alakohdassa – sitä, että EU-tavaramerkin haltijat nostavat loukkauskanteen sen jäsenvaltion tuomioistuimessa, jonka alueella tapahtuneen loukkaustoimen ne haluavat vahvistetuksi, näiden EU-tavaramerkin haltijoiden olisi nostettava EU-tavaramerkin loukkausta ja rinnakkaisten kansallisten tavaramerkkien loukkausta koskeva kanne eri jäsenvaltioiden tuomioistuimissa. Asetuksen N:o 207/2009 109 artiklassa säädetty järjestely vireilläolovaikutuksen ratkaisemiseksi saatettaisiin tällaisen asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohdan (josta on tullut asetuksen 2017/1001 125 artiklan 5 kohta) ja asetuksen N:o 44/2001 5 artiklan 3 alakohdan (josta on tullut asetuksen N:o 1215/2012 7 artiklan 2 alakohta) toisistaan poikkeavan tulkintatavan vuoksi joutua toteuttamaan usein, mikä merkitsisi sitä, ettei huomioitaisi näiden asetusten tavoitetta vähentää vireilläolovaikutustilanteita.

60 Lopuksi on todettava, että tässä tuomiossa tehtyä tulkintaa ei horjuta tulkinta, joka on tehty 27.9.2017 annetussa tuomiossa Nintendo (C-24/16 ja C-25/16, EU:C:2017:724), johon ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on viitannut tämän tuomion 31 kohdassa mainitussa asiayhteydessä.

61 Unionin tuomioistuin on tulkinnut 27.9.2017 antamansa tuomion Nintendo (C-24/16 ja C-25/16, EU:C:2017:724) 108 ja 111 kohdassa asetuksessa N:o 864/2007 olevaa ilmaisua ”sen maan laki, jossa [immateriaalioikeutta, johon on vedottu], loukkaava teko tehtiin” siten, että se tarkoittaa sen maan lakia, jossa alkuperäinen loukkaustoimi, joka on aiheuttanut moititun toiminnan, on tapahtunut tai ollut vaarassa tapahtua, ja tämä alkuperäinen toimi merkitsee sähköisessä kaupankäynnissä sitä, että toimija on käynnistänyt myyntitarjouksen verkkoon lataamiseen johtavan menettelyn.

62 Kyseisen asetuksen N:o 864/2007 8 artiklan 2 kohdassa olevan ilmaisun kohde ja tavoite eroavat kuitenkin perustavanlaatuisesti asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohdan ja asetuksen N:o 44/2001 5 artiklan 3 alakohdan kohteesta ja tavoitteesta.

63 Asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohdassa säädetään vaihtoehtoisesta oikeuspaikasta, ja sen tarkoituksena on, kuten edellä tämän tuomion 42 kohdassa on todettu, mahdollistaa se, että EU-tavaramerkin haltija voi nostaa yhden tai useamman kanteen, joka kulloinkin koskee erityisesti yhden jäsenvaltion alueella tapahtuneita loukkaustoimia. Sitä vastoin asetuksen N:o 864/2007 8 artiklan 2 kohta ei koske tuomioistuinten toimivaltaa vaan sitä, miten silloin, kun kyse on sopimukseen perustumattomasta velvoitteesta, joka johtuu yhtenäisen immateriaalioikeuden loukkaamisesta, on määritettävä sovellettava laki kaikkien niiden kysymysten osalta, joita ei säännellä asiaa koskevassa unionin välineessä (ks. vastaavasti tuomio 27.9.2017, Nintendo, C-24/16 ja C-25/16, EU:C:2017:724, 91 kohta).

64 Tämä sovellettavan lain määrittäminen voi osoittautua välttämättömäksi, kun loukkauskanne, joka on nostettu tuomioistuimessa, joka on toimivaltainen ratkaisemaan minkä tahansa jäsenvaltion alueella tapahtunutta loukkaustoimea koskevan asian, koskee useita loukkaustoimia, jotka ovat tapahtuneet eri jäsenvaltioissa. Jotta asiaa käsittelevän tuomioistuimen ei tällaisessa tilanteessa tarvitsisi soveltaa useiden valtioiden lakeja, on oikeusriitaan sovellettava laki määritettävä yhden ainoan loukkaustoimen eli alkuperäisen loukkaustoimen perusteella (tuomio 27.9.2017, Nintendo, C-24/16 ja C-25/16, EU:C:2017:724, 103 ja 104 kohta). Tarvetta taata yhden ainoan lain soveltaminen ei ole olemassa tuomioistuinten toimivaltaa koskevien sääntöjen yhteydessä, kuten asetusten N:o 44/2001 ja N:o 207/2009 sääntöjen, joissa säädetään useista oikeuspaikoista.

65 Kaiken edellä esitetyn perusteella on esitettyyn kysymykseen vastattava, että asetuksen N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohtaa on tulkittava siten, että EU-tavaramerkin haltija, joka katsoo oikeuksiaan loukatun, koska kolmas on ilman haltijan suostumusta käyttänyt merkkiä, joka on sama kuin kyseessä oleva tavaramerkki, sähköisesti julkaistuissa mainoksissa ja myyntitarjouksissa sellaisia tavaroita varten, jotka ovat samoja tai samankaltaisia kuin ne tavarat, joita varten mainittu tavaramerkki on rekisteröity, voi nostaa loukkauskanteen tätä kolmatta vastaan EU-tavaramerkkejä käsittelevässä tuomioistuimessa siinä jäsenvaltiossa, jonka alueella ne kuluttajat ja elinkeinonharjoittajat, joille nämä mainokset tai myyntitarjoukset on suunnattu, ovat, riippumatta siitä, että kyseinen kolmas on tehnyt kyseistä sähköistä julkaisemista koskevat päätökset ja toimenpiteet jossain toisessa jäsenvaltiossa.

Oikeudenkäyntikulut

66 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

[Euroopan unionin] tavaramerkistä 26.2.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 97 artiklan 5 kohtaa on tulkittava siten, että EU-tavaramerkin haltija, joka katsoo oikeuksiaan loukatun, koska kolmas on ilman haltijan suostumusta käyttänyt merkkiä, joka on sama kuin kyseessä oleva tavaramerkki, sähköisesti julkaistuissa mainoksissa ja myyntitarjouksissa sellaisia tavaroita varten, jotka ovat samoja tai samankaltaisia kuin ne tavarat, joita varten mainittu tavaramerkki on rekisteröity, voi nostaa loukkauskanteen tätä kolmatta vastaan EU-tavaramerkkejä käsittelevässä tuomioistuimessa siinä jäsenvaltiossa, jonka alueella ne kuluttajat ja elinkeinonharjoittajat, joille nämä mainokset tai myyntitarjoukset on suunnattu, ovat, riippumatta siitä, että kyseinen kolmas on tehnyt kyseistä sähköistä julkaisemista koskevat päätökset ja toimenpiteet jossain toisessa jäsenvaltiossa.

Allekirjoitukset